

kalområderne tømmes for de unge, der vil mere end en ungdomsuddannelse. De, der bliver, får til gengæld ingen videregående uddannelse, og hvilke perspektiver er der i det?

Thorstein Theilgaard (SF):

SF deler fuldt ud og mere til forslagsstillernes intentioner om, at der i forhold til udbudet af de nye kortere videregående uddannelser skal være taget særlige hensyn til udkantsområderne.

SF har været og er fortsat særdeles optaget af, at så mange dele af Danmark som muligt har forskellige typer af uddannelsesstilbud. Det er ganske enkelt centralt for en god regional udvikling af landet. Men dermed hører enigheden også op.

Efter SF's opfattelse er beslutningsforslaget i bedste fald upræcist og meget lidt operativt. Af forslaget fremgår det, at alle områder skal tilgodeses. Jeg skal derfor spørge forslagsstillerne: Hvor er det præcist, dvs. i hvilke byer, i hvilke områder er forslagsstillerne i forhold til de korte videregående uddannelser ikke tilfredse med den nuværende placering af KVU-udbudet?

Efter SF's opfattelse har der og er der fortsat grund til at arbejde for tre helt særlige områder i forhold til KVU-udbudet. Det drejer sig om Tønder, det drejer sig om Holbæk og i særdeleshed om Bornholm. Bornholm har vores helt særlige interesse på grund af Bornholms geografiske placering.

SF har på den baggrund ganske målrettet, synes vi selv, gået efter at sikre at få lagt undervisning disse tre steder, og jeg må da sige, at jeg ikke tror, det er blevet sværere at få lavet nogle gode aftaler på grund af SF's pres. Det tyder nu på, at det faktisk er lykkedes at sikre udbud af korte videregående uddannelser i Tønder, i Holbæk og ikke mindst på Bornholm. Derfor synes vi faktisk fra SF's side, at beslutningsforslag nr. B 113 er blevet overhalet af udviklingen, er blevet overflødig.

At SF ikke på det foreliggende grundlag støtter B 113 er ikke ensbetydende med, at vi har udskrevet en blankocheck til ministeren med hensyn til Tønder, Holbæk og Bornholm. Vi vil sammen med hele Uddannelsesudvalget – jeg håber i hvert fald, at det er hele Uddannelsesudvalget, inklusive hr. Brian Mikkelsen – følge udviklingen meget, meget tæt i den kommende tid. Vi vil være sikre på, at aftalerne kommer i

hus, at aftalerne er så gode, som vi har fået en opfattelse af, og at de er bæredygtige også ud over studieåret 2000.

Vi vil også interessere os for, at forlagt undervisning kan være det, der på sigt kan udvikle sig til, at f.eks. Bornholm kan få en rigtig skolegodkendelse inden for turistuddannelsen, sådan at de kan få en egentlig KVU-institution.

Vi synes, at det, der er det langsigtede perspektiv i forhold til forlagt undervisning, er, at det kan være med til at sikre et spændende uddannelsesmiljø, som kan udvikle sig så godt, at vi nogle steder, hvor vi ikke har dækning i dag, og hvor vi bliver nødt til at bruge forlagt undervisning, rent faktisk kan få KVU-institutioner på sigt.

Aase D. Madsen (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører desværre ikke kan være til stede, skal jeg fremføre hr. Christian H. Hansens synspunkter.

I loven om kortere videregående uddannelser, som blev vedtaget i 1997, blev bl.a. kravene til udbudsplacering fastsat. Efterfølgende har det vist sig, at den regionale dækning ikke har været tilstrækkelig til at sikre den rette hensyntagen til de mindre regioner i Danmark.

Uddannelserne er primært blevet placeret i de større byer på bekostning af lokalsamfundene. Dette indebærer, at universitetsbyer favoriseres på bekostning af yderkantsområderne såsom Sønderjylland, Vestjylland, Nordjylland, Bornholm, Lolland-Falster og Nordvestsjælland. Undervisningsministeriets argument for denne skæve fordeling er hensynet til kvalitet.

Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at ministeriet ikke på forhånd hverken kan eller skal afgøre, hvem der vil være i stand til at levere kvalitetsundervisning. Kvalitetsundervisning behøver ikke at hænge sammen med den geografiske beliggenhed eller med størrelsen af uddannelsesinstitutionen. Derimod kan den opnås ved, at flere uddannelsesinstitutioner samarbejder om at udbyde uddannelserne.

Det er vigtigt at bevare lokalsamfundenes muligheder. De har behov for disse uddannelsesinstitutioner. Dette kan medvirke til at give disse mindre byer og landdistrikter en identitet, ligesom det kan medvirke til, at de unge mennesker, som allerede bor i omegnen, fastholdes. Endelig vil det kunne tiltrække unge mennesker fra større byer i lokalsamfundet.